

den Dommer end den partielle Dommer, som jeg før omtalte. Det er dog noget, vi maa sidde og tale om. Jeg synes nok, at det er en Reform, men om den er praktisk for Dommerne og praktisk for Sagførerne og derigennem ogsaa praktisk for det store Publikum, hvis Interesser skulde varetages, er dog noget, det er af Vigtighed at vide, før man i stor Hurtighed giver det Lovskraft.

Justitsministerens Bemærkning om, at man allerede nu i andre Tilfælde kendte dette, at Dommeren eller Justitssekretæren berammer Stævnevarselet, er meget rigtig. Men det er i de Tilfælde, hvor der er et tidligere Lovbud derfor, og hvor der ikke i Forvejen er givet noget Stævnevarsel. Men her kommer Justitssekretæren eller Retten, hvis dette Lovforslag skal følges, til at spille udelukkende paa Sagføreren og paa Parternes Bekostning. Man vil aldrig kunne opnaa noget kortere Varsel, thi Loven forbyder at stævne en Mand til Hof- og Stadsretten under 8 Dage. Men derimod vil man ganske frit kunne skære en bred Rem af en anden Mands Hud ved at give baade 10—12—14 Dages, maaske længere Tids Varsel, alt efter som dette passer Retten. Vi ere der inde paa noget, som vil kunne medføre Uretfærdigheder og store Gener. Vi ere inde paa at ville hjemle Retten at kunne paastævne en Sag langt efter den Tid, da man i Virkeligheden har Krav paa at faa sin Modpart for. Dette er ogsaa noget, vi kunne sidde og tale om i al Mindelighed.

Der er dernæst en Tanke, som vi ogsaa maatte kunne tale om, naar vi sad sammen i et Udvalgsværelse. Det er dette, om det ikke vilde være rimeligt at beholde Mandagen som Hovedretsdag og udtage alle nye Stævninger til Mandag, saaledes at Sagerne først bagefter efter deres Natur og Art bleve sigtede og fordelte til de forskellige Kamre. Det er saaledes nu ved Kriminal- og Politiretten. Der kommer Sagerne fra Politidirektøren i en vis Tilstand med Oplysninger fra Politiet og med Forundersøgelse, og saa blive de fordelte til de forskellige Kriminalkamre. Der var vel heller ikke ved Hof- og Stadsretten noget i Vejen for, at Sagerne efter Paastævning og Inkamination fordeltes saaledes, at deres Tarrv ikke led nogen Skade. Det er blot en Henstilling, jeg her retter. Ogsaa dette er et af de Punkter, vi maatte kunne sidde og tale om, og der maa kunne blive Tid dertil, da vi alle ere enige om, at vi ikke ville Forsinkelse, men hurtig Fremme.

Justitsministeren (Billow): Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg egentlig havde tænkt paa, hvorledes Sagførerfuldmægtige skulde bære sig ad med at passe disse hyppige Retsmøder, og hvorledes min Stilling vilde have været, hvis jeg selv var Sagfører endnu. Jeg skal i denne Anledning oplyse, at inden dette Lovforslag var udarbejdet — altsaa da det kun var en Plan af Justitiarius i Landsover- samt Hof- og Stadsretten —, blev det sendt til Sagførerraadet for 1ste Kreds, — det vil sige Repræsentationen for de københavnske Sagførere, — i hvilket jeg for Resten den Gang havde den Ære at have Sæde. Jeg var forhindret fra at møde der, men jeg ved, at det der blev vedtaget, at man syntes godt om Forslaget og ikke nærede nogen Betænkeligheder fra et Sagførerstandpunkt. Senere blev Forslaget, saa vidt jeg ved, forelagt paa et Sagførermøde her i Byen, hvor Justitiarius fremlagde Sagen, og heller ikke der fremkom der Indvendinger. Der foreligger altsaa en Tiltrædelse fra Sagførerstanden af dette Forslag. De Betænkeligheder, der kunne rejses fra Sagførersynspunkter, viste sig med andre Ord alligevel ikke at kunne veje op mod de Fordele, det bød. Det vil heller ikke blive saa slemt, som man tror, thi Retten sættes hver Morgen Kl. 9, og man mener, at det normalt ikke vil tage mere end en halv eller en hel Time. Da det nu meget ofte hænder, at Sagførerfuldmægtigen ikke kommer paa Kontoret før Kl. 10, opnaar man herved, at han kommer tidligere op og passer Retten i den Time, der ligger forud, uden egentlig at forsømme sit Arbejde, medens Forholdet nu er det, at han, selv om han f. Eks. kun har en ny og en gammel Sag i Hof- og Stadsretten, maa være der hele Mandag Formiddag til Kl. 12 eller 12¹/₂. Man mente altsaa, at Fordelene vare større end Betænkelighederne.

Dernæst blev jeg spurgt, om der var gjort noget for at faa hyppigere Møder i Gældskommissionen og derigennem Vidneførslen fremmet. I hvert Fald vil der ved den nye Lov være opnaaet det, at Gældskommissionernes Arbejde bliver lettet. Nu vil det nemlig blive saaledes, at kun een Dommer skal deltage i Paakendelsen af Sager indtil 100 Kr., medens Grænsen tidligere var ved 40 Kr. Derved bliver Arbejdet lettere i Gældskommissionen og Sagerne blive fremmede. Ligeledes vil Gældskommissionen ifølge den nye Lov